

Arrest

nr. 54 999 van 27 januari 2011
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 september 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna vreemdelingenwet genoemd).

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN WEYENBERGE, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 14 mei 2009, verklaart er zich dezelfde dag vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 20 september 2010, verstuurd op 20 september 2010.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en sich van origine te zijn. U bent 37 jaar geleden geboren in de wijk Shahmir Sahib van de stad Ghazni van de gelijknamige provincie. Zeventien jaar geleden trouwde u met M.(...) K.(...) (O.V. 6.462.172), die u drie kinderen schonk. U baatte een voedingswinkel uit in Ghazni-stad. U zag zich genoodzaakt Afghanistan te verlaten omdat u verschillende malen door de taliban benaderd werd. Zij beledigden en beroofden u. Ook werd u onder

druk gezet om zich tot de islam te bekeren en werd uw vrouw voor een dag ontvoerd. U verliet Ghazni op 2 mei 2009 om twaalf dagen later op 14 mei 2009 in België aan te komen. Dezelfde dag verklaarde u zich vluchteling.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u vier taskara's, een militair boekje, twee foto's, een attest en drie bankbiljetten neer."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, omdat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde verblijf in Afghanistan. Zo blijkt verzoekers kennis van de hindoe- en sikhgemeenschap in Ghazni onvoldoende om geloof te hechten aan zijn bewering dat hij steeds van deze gemeenschap deel heeft uitgemaakt. Voorts blijkt ook zijn kennis van de stad Ghazni en van het dagelijkse leven in Ghazni aanzienlijke leemten te vertonen. Ook lopen verzoekers verklaringen en die van zijn echtgenote over bepaalde zaken uiteen. Verder is het twijfelachtig dat verzoeker zijn vertrek naar Europa in Afghanistan aanvatte, aangezien hij het ogenblik van zijn vertrek enkel volgens de Westerse kalender kan benoemen. Verzoeker legde ook ongeloofwaardige verklaringen af over zijn reisweg naar België. De vier *taskara's* en het militair boekje zijn niet recent uitgegeven en kunnen dus niet aantonen dat verzoeker tot aan zijn vertrek naar Europa in Ghazni heeft verbleven. De twee foto's werden in België genomen en ook het attest over sikhgeloof werd in België opgemaakt. Uit niets blijkt tot slot dat verzoeker de drie Afghaanse bankbiljetten die hij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal toonde zelf tijdens zijn verblijf in Afghanistan verkreeg.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich voordoet als het eerste middel betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing en stelt hij dat de commissaris-generaal de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schendt.

De Raad wijst erop dat de motiveringsplicht, zoals vervat in de wet van 29 juli 1991, tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De artikelen 2 en 3 van deze wet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' houdt in dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 15 februari 2007, nr. 167.852).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt. De beslissing is uitgebreid gemotiveerd, zodanig dat niet tot een onevenredigheid tussen beide kan besloten worden.

2.2. In wat zich voordoet als het tweede middel voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal niet motiveert waarom hij geen subsidiaire bescherming toekent en hierdoor de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt.

De Raad stelt vast dat verzoekers argument feitelijke grondslag mist, aangezien uit de bestreden beslissing blijkt dat de ganse motivering zowel op de weigering van de vluchtelingenstatus betrekking heeft als op de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift een stuk toe van de Europese Unie over de verkiezingen in Afghanistan van 2009. Hij vermeldt in zijn verzoekschrift echter niet op welke wijze dit stuk dienstig is om de gegrondheid van het beroep te beoordelen. Het is niet aan de Raad om veronderstellingen te maken over verzoekers bedoelingen.

2.4. De Raad sluit zich aan bij de motieven van de bestreden beslissing en bij de vaststelling dat aan verzoekers beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht.

Verzoeker verklaarde tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal dat er in de stad Ghazni vier *gurdwara's* (sikhgebedshuizen) zijn (zie gehoorverslag CGVS, 4), terwijl uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat er in de provincie Ghazni slechts twee sikhtempels zijn (zie *Pajhwok Afghan News* 22 juli 2008). Verder verklaarde verzoeker dat het gebedshuis zes jaar voor hij Afghanistan verliet, verbouwd werd (zie gehoorverslag CGVS, 4), terwijl uit hetzelfde artikel blijkt dat de

verbouwing in 2008 werd voltooid. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat er een verschil is tussen het uitvoeren en het afronden van werken. Hij toont echter niet aan dat de werken zes jaar voor zijn vertrek werden aangevangen. Bovendien draagt het hoe dan ook niet bij tot verzoekers geloofwaardigheid dat hij de voltooiing en de inhuldiging van het gebedshuis niet vermeldde.

Verzoeker verklaarde verkeerdelijk dat in Ghazni-stad niet voor de presidentsverkiezingen kon worden gestemd (zie gehoorverslag CGVS, 5; 2004 *Presidential Election Polling Centers*). Verder blijkt uit de informatie in het administratief dossier dat de kiesgerechtigden op voorhand werden geregistreerd (zie CBC News 12 oktober 2004), terwijl verzoeker tijdens het gehoor verklaarde dat hij zich op voorhand niet moest registreren (zie gehoorverslag CGVS, 5). Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij tijdens het gehoor vermeld heeft dat hij op de dag van de verkiezingen over een registratiekaart beschikte en dat men op de plaats van de verkiezing ook vingerafdrukken nam. Dit doet echter geen afbreuk aan de hierboven genoemde tegenstrijdigheid.

De commissaris-generaal heeft terecht opgemerkt dat verzoeker de overstroming die door de breuk in de Band-e Sultandam veroorzaakt werd, verkeerdelijk tijdens het talibanbewind situeerde (gehoorverslag CGVS, 6; Irin News 23 april 2008). Verzoeker voert hiertegen aan dat uit het gehoorverslag blijkt dat hij de natuurrampen van de laatste jaren in Ghazni wel degelijk kon opsommen. Dit doet echter geen afbreuk aan de hierboven genoemde vaststelling in de bestreden beslissing. Bovendien blijkt uit het gehoorverslag dat verzoeker over de natuurrampen in Ghazni-stad verklaarde dat er "eens hevige sneeuw was" en dat er "eens per jaar aardbevingen plaatsvonden" (gehoorverslag CGVS, 6). Hiermee toont hij allerm minst aan dat hij de voorbije jaren in Ghazni verbleef.

Uit een vergelijking van verzoekers verklaringen met die van zijn echtgenote blijkt dat ze uiteenlopende verklaringen aflegden over het bezit van een televisietoestel en over de programma's waarnaar ze keken (gehoorverslag CGVS, 11; gehoorverslag CGVS echtgenote, 3). Verzoeker meent onterecht dat het al dan niet bezitten van een televisietoestel niet relevant is voor zijn aanwezigheid in Ghazni. Bij de beoordeling van de vraag of verzoeker de laatste jaren werkelijk in Ghazni verbleven heeft, is het wel degelijk van belang om te peilen naar de dingen die verzoeker daar dagelijks deed. Het feit dat verzoeker hierover andere verklaringen aflegde dan zijn echtgenote ondermijnt zijn geloofwaardigheid.

Ook verzoekers politieke kennis kan niet overtuigen. Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift dat hij wist wie gouverneur van Ghazni was toen hij Afghanistan verliet, dat hij ook nog gewezen gouverneur Patan kon noemen en dat de gewezen gouverneur die hij niet kende, Faizanullah Faizan, maar enkele maanden zijn functie bekleed heeft. Verzoeker gaat echter voorbij aan de vaststelling dat hij verklaarde dat Osman Osmani – die gouverneur was toen verzoeker Afghanistan verliet – drie jaar voordien gouverneur was geworden, terwijl uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat Osmani in juni 2008 – dus ongeveer een jaar voor verzoekers gehoor – gouverneur werd (gehoorverslag CGVS, 7). Bovendien noemde hij ook Osmani's voorganger, Sher Mohammad Khosti, niet. De commissaris-generaal stelde ook terecht vast dat verzoeker niet wist dat Osman Osmani nog voor verzoekers beweerde vertrek harde kritiek te verduren kreeg omdat hij zich aan corruptie bezondigde. Daarnaast herinnerde verzoeker zich maar één betoging in de stad Ghazni, die volgens verzoeker kort na de aanstelling van de regering Karzai plaatsvond (gehoorverslag CGVS, 7). Uit de informatie in het administratief dossier blijkt echter dat er de laatste jaren meerdere grote betogingen doorheen Ghazni-stad trokken. De commissaris-generaal oordeelde dan ook terecht dat het feit dat verzoeker als inwoner en winkelier van de stad Ghazni niet van deze talrijke betogingen op de hoogte is, doet twifelen aan zijn beweerde verblijf in deze stad.

Gelet op al deze elementen is de Raad van mening dat de commissaris-generaal terecht geoordeeld heeft dat aan verzoekers beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht.

Verzoeker brengt ter terechtzitting een aantal niet-genummerde stukken bij gebundeld in een onzorgvuldig samengesteld mapje waarvan in het geheel niet duidelijk is welke vertaling bij welk stuk hoort. De stukken worden in de inventaris vermeld als zijnde "1. stukken van taks" en "2. stuk van familie". Wat er ook van zij, de stukken zijn allemaal fotokopies en hebben omwille van hun gemakkelijk te fabriceren karakter door knip- en plakwerk geen bewijswaarde waardoor ze geen afbreuk doen aan hetgeen hierboven reeds werd vastgesteld.

Verzoekers asielrelaas speelt zich af in Ghazni, vlak voor zijn beweerde vertrek naar België. Aangezien aan dit verblijf geen geloof kan worden gehecht, is ook zijn asielrelaas niet aannemelijk. Bijgevolg maakt verzoeker ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de veiligheidssituatie in Ghazni, benadrukt de Raad dat de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus met betrekking tot de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen het land van herkomst is onontbeerlijk om uit te sluiten dat verzoeker gelet op artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet, afkomstig zou zijn uit een streek waar geen risico aanwezig is. Verzoeker maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen over een beweerd verblijf in Ghazni zodat er evenmin duidelijkheid is over zijn feitelijke herkomst. Bij gebrek aan elementen betreffende de herkomst van een kandidaat-vluchteling kan de subsidiaire beschermingsstatus niet worden verleend (RvS 15 oktober 2008, beschikking nr. 3.412) .

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER